

PAUL VAILAND-COUTURIER

LENIN

Lhyitä olivat Leninin kanssa viettämäni unohtumattomat hetket. Siitä asti kun hän on poissa joukostamme etsin usein uutterasti muistikuviani palauttaakseni mieleen kallisarvoisten hetkien pienimmätkin yksityisseikat. Kun avaan hänen kirjansa, syvennyn hänen oppiinsa, aatteisiinsa, sanoihin, tunnen heti tapaavani jälleen elävän Iljitšin, hänen silmänsä, hymynsä, eleensä...

Se tapahtui vuonna 1921. Vuoden kuluttua siitä, kun Ranskan puolue liittyi Kominterniin. Tulimme Euroopan raunioiden yli Neuvostomaan luovan proletariaatin luo.

Jamburgissa, Kronstadtissa, Pietarissa ammotti vielä tuhansia avoimia haavoja. Jo silloin olimme liikutettuja sydämemme sisimpään asti kohdatessamme noita ihmislegioonaa, uuden elämän alkuunpanijoita, hävittäjiä ja uudestaanluojien, sodan ja rakentamisen sotureita.

Kun astuimme neuvostomaalle tunsimme heti olevamme ruumiillisesti vapaita länsieurooppalaisesta kapitalismista. Tunsimme itsemme uudelleensyntyneiksi, mutta aatteellisesti heikoiksi ja avuttomiksi. Venäjän puolue. Se on todellinen puolue! Mutta me ranskalaiset puuhailimme yhä luopioiden kanssa. Noiden pikkuporvarien painostamalla puolueellamme ei vielä viime aikoihin asti ollut aikaa tarttua joukkojen kasvattamiseen, puolue oli vajonnut poroporvarilliseen liejuun.

En salaa sitä, että monet meistä ja minäkin henkilökohtaisesti, jotka olimme intoutuneet liiaksi vihassamme oikeistolaisia kohtaan, teimme ja puhuimme tyhmyyksiä.

Muistan miten Ranskan jaoston neuvottelun aikana menin Leninin luo.

— Oletteko vasemmistolainen! No-no, sitten ei ole mitään hätää.

Hän näki heti lävitseni ja osoitti lempeällä kädellään minulle oikean paikan. En ole koskaan tavannut sellaista miestä. Sittemmin keskustelimme hänen kanssaan satunnaisten tapaamisten aikana monista asioista: talonpojista, Ranskan vallankumouksesta, Pariisin Kommuunista.

Vladimir Iljitš oli ja jäi jatkuvan toiminnan olennoitumaksi, ja samalla hän oli kiireestä kantapäähän marxilainen. Kosketukseni häneen teki samanlaisen vaikutuksen tietoisuuteeni kuin vihurin tuulahdus ummehtuneeseen huoneeseen. Se virkisti ennakkoluulojen ja muodollisten doktriinien rasittamat aivot.

Leninin kuvaa en ole tähän asti onnistunut piirtämään; hänen kasvopiirteissään kuvastui niin täyteläisesti hänen sisäinen olemuksensa, että sitä on melkein mahdotonta piirtää kynällä. Hänellä oli leveät kasvot, kulmikkaat poskipäät, parta harvahko, nenä iso, veitikkamainen hymy huulilla ja silmissä, kädet taskussa. Verraton hyväntahtoisuus, suoraluontoisuus, rauhallisuus, rautainen logiikka, ensyklopedistin kulttuuri ja tiedot.

Tuolla järjen ja tahdon jättiläisellä ei voinut olla sijaa henkille draamoille. Luja varmuus asiansa oikeuteen, ei ainoatakaan horjuntaa eikä poikkeamisia asetetusta päämäärästä.

Lenin intelligenttinä osasi ajatella samalla tavalla kuin työläinen. Lenin puhujana ei tarvinnut tyhjiä fraaseja, sanahelinää. Mies, joka järkytti koko maailman ja jonka tajunta herkeämättä sulatti kaikkea sitä, mitä tämä maailma eli ja koki, tuo mies säilytti tietoisensa elämänsä loppuun saakka itsessään erinomaisen kyvyn tajuta ja ajatella samalla tavoin kuin kiinalainen kuli tai neekerityömies. Hän ymmärsi sorrettua annamilaista ja hindua yhtä hyvin, ne olivat hänelle yhtä avoin kirja kuin leningradilainen metallityöläinen, kuin pariisilainen tekstiilityöläinen tai kaivostyömies Uudesta Wirginiasta. Lenin oli loppuun muovattu uuden ihmisen tyyppi; hän on meille tulevaisuuden esikuva.

Sellaisen kuvan sain Vladimir Iljitšistä aivan tapaamistemme ensi päivästä alkaen.

